

Ἀπλήστως, ἀδηφάγως: Ἀλιμάνῳ κα τρώει (κυρίως ὅπως τρώγουν οἱ Ἀλαμαννοί).

Ἀλαμάννος ὁ, Ἡπ. Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Μεσσ. Τρίπ. κ. ἄ.) Σαλαμ. Σκῦρ. κ. ἄ. Θηλ. Ἀλαμάννα Κεφαλλ. Κύπρ. Κῶς Πελοπν.

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἐθνικοῦ ὄν. Ἀλαμαννός. Ὁ ἀναβιβασμὸς τοῦ τόνου κατὰ τὰ ἐθνικὰ Καταλάνος, Βενετσάνος κττ. Πβ. NBees, Imber. und Margat. 105 κέξ.

1) Ἀλλόθρησκος, ἄπιστος, ἀσεβής Ἡπ. Κρήτ. Πελοπν. (Μεσσ. κ. ἄ.) Σαλαμ. Σκῦρ. κ. ἄ.: Αὐτὸς εἶναι Ἀλαμάννος, δὲ νηστεύγει μουνδὲ τῇ Μεγάλῃ Παρασκῇ Κρήτ. || Ἄσμ.

Ἄν εἶσαι Τοῦρκος, φάε με, κὶ ἂν εἶσαι Ἀλαμάννος, κὶ ἂν εἶσαι ὁ πατέρας μου μὴ φάς νὰ μαγαρίσης! Ἡπ.

Τί λές, σκύλλα, τί λές Ὀβραιά, τί λές, μωρὲ Ἀλαμάννα!

Πελοπν. 2) Ἀγριος, φοβερός, ὠμὸς Κρήτ. Σαλαμ.: Βρὲ Ἀλαμάννε, τί τὸ χτυπᾷς τὸ παιδί; τὸ σκότωσες! Σαλαμ. || Φρ. Φουρκίστηκε κ' ἔγινε Ἀλαμάννος (ἐπὶ τοῦ σφόδρα ἐξοργισθέντος) αὐτόθ. Ἐγινε Τοῦρκος, Ἀλαμάννος ἀπὸ τὸ θυμὸν τοῦ αὐτόθ. 3) Ἀναιδής, ἀδιάντροπος: Εἶδα Ἀλαμάννα εἶναι τούτῃ; δὲ σέβεται οὔτε ἀπεξὸ οὔτε καβαλλάρι Ἀπύρανθ.

4) Τὸ θηλ., ἡ εὐκόλως δυναμένη ν' ἀπατᾷ, πλάνος Κῶς

5) Γυνὴ μεγαλόσωμος καὶ ἀνδρώδης Κύπρ.: Ἐγίνην Ἀλαμάννα (ἐπάχυνε καὶ ἀνεπτύχθη. Πβ. Λαογρ. 7 (1923) 48) Κύπρ. Συνών. Ἀμαζόνα, ἀντριτσάνα, ἀντρογυναῖκα. Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀλαμάννος Ἄνδρ. Κέρκ. Ἀλαβάννος Κυκλ. Ἀλαμαννῆς Θεσσ. Τὸ θηλ. Ἀλαμάννα κύριον ὄν. Σύμ. Καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀλαμάννος Πελοπν. (Λακων.) Χίος. Τ' Ἀλαμάννου Ρόδ. Ἀλαμάννα Ρόδ. Στερελλ. (Φθιώτ.) Ἀλαμαννιά Ἄνδρ. (Κόρθ.)

ἀλαμπάδιαστος ἐπίθ. Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *λαμπαδιαστός < λαμπαδιάζω.

1) Ὁ μὴ ἐκπέμπων φλόγα Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ.: Φωτὶς ἀλαμπάδιαστη. 2) Ὁ ἄνευ λαμπάδων Λεξ. Ἐλευθερουδ.: Φρ. Γάμος ἀλαμπάδιαστος (ὁ τελούμενος ἄνευ τῆς συνήθους προπαρασκευῆς καὶ διακοσμῆσεως διὰ λαμπάδων κττ., βίαιος). Κηδεῖα ἀλαμπάδιαστη (λίαν πενιχρά).

ἀλαμπάρδα ἡ, ἀμάρτ. ἀλαμπόρδα Κεφαλλ. ἀλαδούρδα Σάμ.

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *alabarda* = ἀρχαῖον δόρυ δύο μέτρων φέρον ἄνωθεν μακρὰν καὶ πλατεῖαν αἰχμήν. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Γυνὴ δυσειδής (ἐλέγετο οὕτω κατ' ἀρχὰς ἡ σκελετώδης καὶ ὑψηλοῦ ἀναστήματος γυνή, ἔπειτα δὲ κατήντησε νὰ λέγεται οὕτω καὶ ἡ δύσμορφος) ἐνθ' ἄν.: Αἰνιγμ.

Ἀλαδούρδα μὶ τὰ σκέλη, | μὶ τὰ μακρὰ δλιγμένον, μὶ τοῦ σκουρδουστούδανον | χτυπᾷ τοῦ μαλλιαροῦ σου (ὁ ὑφαντικὸς ἰστός) Σάμ.

ἀλαμπαρδόνα ἡ, ἀμάρτ. ἀλαδαρδόνα Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *alabarda* Πβ. ἀλαμπάρδα.

Νεᾶνις ἡ γυνὴ ζωηροτέρα τοῦ συνήθους χαρακτηριζομένη διὰ τῆς ἐλευθέρως μετ' ἀνδρῶν ἀναστροφῆς καὶ τῆς

καθόλου ζωηρότητος πράξεων καὶ λόγων: Ἡ δεῖνα εἶναι μία ἀλαδαρδόνα καὶ τίποτοι ἄλλοι. Ξέρεις τί ἀλαδαρδόνα εἶναι ἡ γυναῖκα τοῦ δεῖνα!

ἀλαμπασάνικος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀλαμπασάν'κους Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Ὁ ἔχων μέγαν ὄγκον, ἐπὶ προσώπων καὶ πραγμάτων: Αὐτὸς εἶν' ἀλαμπασάν'κους. Λόντζα ἀλαμπασάν'κη (στοὰ οἰκίας, τῆς ὁποίας ἡ στέγη δὲν εἶναι προέκτασις τῆς στέγης τῆς οἰκίας, ἀλλ' αὐτοτελὴς καὶ συνεχομένη μετ' αὐτῆς, ἔνεκα δὲ τούτου μεγαλυτέρα κατὰ τὰς διαστάσεις τῆς σχηματιζομένης διὰ προεκτάσεως τῆς στέγης).

ἀλαμπικάριστος ἐπίθ. Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *λαμπικαριστός < λαμπικάρω κατὰ τὰ ἐκ τῶν εἰς -ίζω ρ. παραγόμενα.

Ὁ μὴ λαμπικαρισμένος, ἥτοι ὁ ἀκαταστάλακτος, ὁ μὴ διαυγής. Συνών. ἀκαταστάλαχτος 1, ἀλαγάριστος.

ἀλάνα ἡ, Σῦρ. (Ἐρμούπ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀλάνι.

Πλατεῖα: Πάμε νὰ παίξωμε 'ς τὴν ἀλάνα.

ἀλανάριστος ἐπίθ. Ἡπ. Πελοπν. (Κορινθ. Λακων. κ. ἄ.) Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) ἀλανάριστους Μακεδ. Στερελλ. (Εὐρυταν.) κ. ἄ. ἀλονάριστος Σύμ. ἀλανάριγος Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.) Σύμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. λαναριστός < λαναρίζω.

1) Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δὲν ἔξανέ τις, ὁ μὴ λαναρισθεὶς ἐπὶ ἐρίων ἐνθ' ἄν. Μαλλὶ ἀλανάριστο Κορινθ. Λακων. Μαλλία ἀλανάριστα Κερασ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ. Ἀλανάριστον μαλλὶν κὶ κάμκεται (δὲν γνέθεται) αὐτόθ. Συνών. ἀλάναρος, ἄξαντος. 2) Μεταφ. ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου τὰ ἐνδύματα δὲν κατερρακώθησαν Σύμ.: Ἀλονάριστος δά' ρτεν σήμ-μερο (ἦλθε σήμερον).

ἀλάναρος ἐπίθ. Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. λάναρος.

Ἀλανάριστος 1, ὁ ἰδ.

ἀλάνης ὁ, πολλαχ. Οὐδ. ἀλάνικο Ἀθῆν.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀλάνι.

Ὁ ἄνθρωπος τοῦ δρόμου καὶ τῶν πλατειῶν, ἄεργος, ἀλήτης ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Ἀλάνικο μικρὸ μὲ τσαχπινιά, | πειράξεις ὅλους πάντα καὶ γελᾷς κὶ ἂν τύχη καὶ κάμμι' 'ς τὴ γειτονιά, | τῆς ρίχνεσαι καὶ γίνεσαι [μπελᾷς Ἀθῆν. Πβ. ἀλάνι 2, ἀλανιαράκι, ἀλανιάρεις.

ἀλάνι τό, ἀλάνιν Χίος ἀλάνι Θράκ. (Μυριόφ.) Α. Ρουμελ. (Σωζόπ.) Κῶς Σῦρ. — Λεξ. Ἐλευθερουδ. ἀλάφ' Θράκ. (Αἰν.) Ἰμβρ. Λέσβ. Σάμ. κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *alan* = δίοδος ἐντὸς δάσους.

1) Μέρος ὑπαιθρον ἐκτεταμένον καὶ ἀπεριόριστον ἐντὸς πόλεως ἢ χωρίου χρησιμεῖον συνήθως ὡς μέρος συγκεντρώσεως ἢ μέρος παιδιῶν ἐνθ' ἄν.: Ἐχει ἓνα χωράφι κ' εἶναι ἀλάκερο ἀλάνι (ἔχει μεγάλην ἔκτασιν) Σῦρ. 2) Παιδίον τοῦ δρόμου, ἀλητόπαις Λεξ. Ἐλευθερουδ.

Πβ. ἀλάνης, ἀλανιαράκι, ἀλανιάρεις.

